

Jóel könyve és a laodíceai hetednapi adventista egyház – Tizenhatodik rész

Jeff Pippenger

2025-12-22

Tizenhatodik szám

Elnézést kérek, hogy a fő téma tárgyalása előtt ilyen sok szót kell ejtenem. Bizonyos prófétai vonalakat kívánok a helyükre tenni, amelyek fontos elemei annak az érvelésnek, amelyet akkor kívánok alkalmazni, amikor közvetlenül Jóel könyvét vizsgáljuk. Korábban már említettem, hogy a Jóel könyvében „kiirtatott”-nak fordított héber szó gyökerei Ábrahám napjaiban a szövetség megerősítésének áldozati módjához nyúlnak vissza.

Serkenjetelek fel, ti részegek, és sírjatok; és jajgassatok, ti mind borivók, az újbor miatt; mert elvettetett a ti szátóktól. Jóel 1:5.

A „kiirtatik” héber szava a H3772, és ez egy ősgyök, amelynek jelentése: „elvágni (levágni, kivágni vagy kettévágni); átvitt értelemben elpusztítani vagy megemészteni; sajátos értelemben szövetséget kötni (vagyis szövetséget vagy egyezséget létrehozni, eredetileg a test felvágása és a darabok között való áthaladás által).”

Tisztában vagyok azzal, hogy a Strong-féle meghatározás a „kiirtatik” szót nyelvtani értelemben „primitív gyöknek” nevezi. Ezzel együtt a szövetséggel és Ábrahámmal összefüggő körülmételés arra mutat rá, hogy a szövetség világossága a szóhoz kapcsolódik, és ez a világosság annak ősi történeti gyökerénél táruul elénk. A „kimetszés” a szövetség történetének összefüggésében prófétai jelkép, amely ősi gyökerein alapul, és nyelvtanilag is primitív gyökként van meghatározva.

Az ötödik versben elhangzó kijelentés nemcsak azt azonosítja, hogy nem birtokolják a késői eső üzenetét, amelyet az „új bor” jelképez, hanem azt is, hogy „ott és akkor” elvettetnek mint Isten szövetséges népe, olyan szövetséges nép, amely „ősi gyökereit” Ábrahámig vezet vissza.

A nemzedék, amely negyven éven át a pusztában halt meg, ősi gyökereit Ábrahámig vezette vissza, akinek neve azt jelenti: sok nemzet atyja. Az a nemzedék, amely Józsuéval együtt bement az Ígéret Földjére, ősi gyökereit Ábrahámig vezette vissza. A zsidók, akik keresztre feszítették Krisztust, ősi gyökereiket Ábrahámig vezették vissza. A protestánsok, akik kijöttek a sötét középkorból, és akiket 1844-ben mint Isten választott szövetségi népét megpróbáltak, majd félretettek, ősi gyökereiket Ábrahámig vezették vissza. A millerita filadelfiai mozgalom, amely 1844. október 22-én belépett a Szentek Szentjébe, ősi gyökereit Ábrahámig vezette vissza. A millerita laodíceai mozgalom, amely 1863-ban újjáépítette Jerikót, ősi gyökereit Ábrahámig vezette vissza. A laodíceai Hetednapi Adventista egyház, amelyet az Úr a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvény idején kivet a szájából, ősi gyökereit Ábrahámig vezet vissza. Mindezek a nemzedékek betöltötték, vagy be fogják tölteni a szőlőskert példázatát.

Jóel részegesei arra ébrednek, hogy mint Isten népe elvették, és hogy nem náluk van a késői eső üzenete. Ebből következően az ellenkezője igaz. Akiket Jóel úgy azonosít, mint akik „dicsőség koronáit” viselik, azok akkor szövetségre lépnek, elpecsételtetnek, és áldozati felajánlasként felemeltetnek. Az első megerősített szövetség Isten és egy választott nép között ugyanazzal a „vágással” kezdődött, amely Isten népének végső áldozatánál is megjelenik, s amely a vasárnaptörvénynél veszi kezdetét. A vágás a búza és a konkoly szétválasztása. A konkoly elvettetik és tűzre vettetik, a búza pedig egybekötöttetik mint a pünkösdi első zsenge búzaáldozat, amely azután felemeltetik, „mint a hajdani esztendőkből.”

Ábrahám szövetségének jelképezésére általában négy helyet szoktak megjelölni. A Genézis tizenkettedik fejezetében Ábrahám „elhívást” kap, és megkapja az ígéretet, hogy Isten nagy nemzetté teszi őt. Ez még nem része a szövetségnek, hanem egy ígéretre szóló elhívás. Ezen a ponton még Ábrám a neve, mert a szövetségi kapcsolat egyik jelképe a névváltoztatás. Ábrám neve a szövetség négy lépése közül a harmadikban változik meg.

Mert amikor Isten ígéretet tett Ábrahámnak, mivel senkire nálánál nagyobbra nem esküdhett, önmagára esküdött, ezt mondván: Bizony megáldva megáldalak téged, és megsokasítva megsokasítalak téged. És így, miután békességes türelemmel várt, elnyerte az ígéretet. Mert az emberek a náluk nagyobbra esküsznek, és náluk az eskü, megerősítésül, véget vet minden ellenvetésnek. Ezért Isten, mivel még bőségesebben meg akarta mutatni az ígéret örököseinek végzése változhatatlanságát, esküvéssel erősítette meg azt; hogy két változhatatlan dolog által, amelyekre nézve lehetetlen, hogy Isten hazudjon, erős vigasztalásunk legyen nekünk, akik odamenekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet. Ez a reménység lelkünknek biztos és erős horgonya, amely behatol a kárpit mögé, ahová előfutárként értünk bement Jézus, aki Melkisédek rendje szerint való örökkévaló főpappá lett. Zsidók 6:13–20.

Az elhívás Isten Ábrámnak tett ígérete volt, és az ezt követő „esküvel” egy második tanúbizonyságot is adott. Az ezt követő „eskü” háromrétű volt. Az ígéretbeli elhívás után, amely az első lépés volt, a második, harmadik és negyedik lépés alkotja a tényleges, háromrétű szövetséget, amelyet Isten egy választott néppel kötött. Az 1Mózes 15-ben Isten hivatalosan „megköti” (megerősíti) a szövetséget egy drámai szertartás által, amelyben egyedül Isten halad át a kettévágott állatok között, feltétel nélkül megígérve a földet Ábrahám utódainak. Az Ígéret Földje két folyó közötti földként lett ábrázolva: Egyiptom folyója és az Eufrátesz folyója között. A háromrétű szövetség első lépése közvetlen utalást tartalmaz a két folyó prófétai szimbolikájára, és mindarra, ami e jelképpel összekapcsolódik. Amikor az ihlet az Ulai és a Hiddekel folyókra mint olyan eseményekre mutat rá, amelyek most a beteljesedés folyamatában vannak, e két folyó előképezve volt Ábrám próféciájában. A színhely Ábrám két folyója között van, amelyeket Dániel két folyójával együtt szemlélve négy folyót kapunk, mert Krisztus szava sok vizek szava.

Azon a napon szövetséget kötött az Úr Ábrámmal, mondván: A te magodnak adtam ezt a földet, Egyiptom folyójától fogva a nagy folyóig, az Eufrátesz folyóig: a keni népet, a kenizzi népet, a kadmoni népet, a hettitákat, a perizzitákat, a refáimitákat, az emóriákat, a kánaániakat, a gírgásiakat és a jebúsiakat. 1Mózes 15:18–21.

Az Ábrámnak ígért föld az egész világ volt, amelyet az utolsó napokban tíz király képvisel, míg a szövetség első napjaiban tíz törzsként volt felsorolva, nem pedig királyokként. A száznegyvennégyezer az egész világgal kerül majd összeütközésbe. A világ akkor részesévé válik a vasárnapi istentisztelet kikényszerítésének próbatételi folyamatában egy egyvilágkormány által, a Jelenések könyve tizenhetedik fejezetének skarlátvörös paráznája irányítása alatt, aki uralkodik a föld tíz királyán. Ábrám esetében a fenevad képmásának egyház és állam jelképe Egyiptom folyója által jelenik meg, amely az államesterség jelképe, valamint Babilon folyója által, amely az egyházmesterség jelképe.

E dolgok után az Úr igéje látomásban szólt Ábrámhoz, mondván,

Ne félj, Ábrám: én vagyok a te pajzsod és a te felettébb nagy jutalmad.

Ábrám pedig ezt mondta: Uram, Isten, mit adnál nekem, holott magtalanul járok, és házamnak gondviselője ez a damaszkuszi Eliézer? És Ábrám ezt mondta: Íme, nekem nem adtál magot; és íme, egy házamban született szolgál az örökösöm. És íme, az Úr szava jött hozzá, mondván,

Nem ez lesz a te örökösöd; hanem aki a te ágyékdoból származik, az lesz a te örökösöd. Azután kivezeté őt a szabad ég alá, és monda: Tekints fel az égre, és számláld meg a csillagokat, ha meg tudod számlálni őket. És monda neki: Így lesz a te magod.

És hitt az Úrnak; és ő igazságul tulajdonította azt neki. És mondta neki,

Én vagyok az Úr, aki kihoztalak téged a káldeusok Úr városából, hogy neked adjam ezt a földet örökségül.

És monda: Uram, Istenem, miből tudhatom meg, hogy örökségül bírom azt? És monda neki,

Hozz nekem egy hároméves üszőt, egy hároméves kecskét, egy hároméves kost, egy gerlicét és egy galambfiókát.

És vette mindezeket, kettéhasította őket középen, és minden darabot a másikkal szembe helyezett; a madarakat azonban nem hasította ketté. És amikor a ragadozó madarak szálltak a tetemekre, Ábrám elűzte őket. Mikor pedig a nap lemenőben volt, mély álom szállt Ábrámra; és íme, nagy sötétségnek rettenete borult rá. És monda Ábrámnak,

Tudd meg bizonyosan, hogy a te utódaid jövevények lesznek olyan földön, amely nem az övék, és szolgálni fognak annak lakóinak; azok pedig négyszáz esztendeig nyomorgatják őket. De azt a nemzetet is megítélem, amelynek szolgálni fognak; és azután kijönnek onnan nagy gazdagsággal.

Te pedig békességben térsz meg atyáidhoz; jó vénségben temettetel el.

De a negyedik nemzedékben visszatérnek ide; mert az emoreusok gonoszsága még nem telt be.

És lőn, amikor a nap lement, és sötétség támadt, íme, egy füstölő kemence és egy égő fáklya ment át azok között a darabok között. 1Mózes 15:1–17.

Az, aki Mózeset és Izráel fiait éjjel tűzoszlopként, nappal pedig felhőoszlopként vezette volna, füstölgő kemenceként és égő fáklyaként ment át azok között a „kettévágott” darabok között.

Az ÚR pedig előttük ment nappal felhőoszlopban, hogy vezesse őket az úton, éjjel pedig tűzoszlopban, hogy világítson nekik; így éjjel és nappal vonulhattak. Nem távozott el a felhőoszlop nappal, sem a tűzoszlop éjjel a nép elől. 2Mózes 13:21–22.

Az égő mécses és a füstölgő kemence a felhő- vagy tűzoszlop előképei voltak, és prófétai elemet jelentenek annak az első lépésnek a tekintetében, amely ama három lépés közé tartozik, amelyek által Isten szövetséget kötött Ábrámmal. A fejezet e szavakkal kezdődik: „Ne félj”, mert az első angyal üzenete ez: féljétek Istent; és akik Ábrámhoz hasonlóan félik Istent, azoknak nem kell félniük Istentől. A félelemnek két fajtája van, mert az embereknek két osztálya van.

A szövetségi szakasz további részében Ábrám hitt Istennek, és ez igazsággal tulajdonított neki. A három angyal párhuzamban áll a Szentlélek munkájával, amint azt János kifejti, aki azt tanítja, hogy a Szentlélek három dolog felől győz meg: bűn, igazság és ítélet felől. E jellemzők megfelelnek a három angyalnak, így miután a szövetségi szakaszban az istenfélelem bemutatásra kerül, azután az igazság második lépése azonosíttatik, amit az ítélet kihirdetése követ, amely a Szentlélek harmadik munkája, és a harmadik angyal üzenete. A szövetség első lépése az első angyal üzenetét jelképezte, amely mindig mindhárom üzenet fraktálja. A szövetségi folyamat három lépése a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének három angyalát jelképezi.

Miután Ábrám igaznak számíttatik, ami a második angyalt jelöli, áldozatot készít elő, mert az áldozat közvetlenül az ítélet harmadik lépése előtt készíttetik el. Ez az áldozat a Malakiás harmadik fejezetében szereplő léviták áldozatát jelképezi, amely zászlóként emeltetik fel. Miként Mózes életének három negyvenéves időszaka a három angyal üzenetét jelképezi, úgy Mózes első negyven éve magában foglalja a három angyal üzenetének mindhárom lépését.

Mózes bizonyoságtételének kezdete ott van, hogy szülei félték Istent (az első lépés), amit egy látható próba követett. A második lépés magában foglal egy látható próbát, amint ez Dániel könyve első fejezetében is történt, amikor Dániel először félté Istent, és megtagadta a babiloni étrend fogyasztását, majd testi megjelenése alapján tették próbára. Dániel esetében pedig a harmadik próba három évvel később következett be Nabukodonozor király által, aki az északi király és a vasárnaptörvény jelképe, ami a harmadik angyal üzenete.

Mózes szülei félték Istent, bárkába tették őt a vízben, a fáraó leányát pedig arra vezették, hogy meglássa a helyzetet, majd úgy ítélte, hogy a gyermeket meg kell menteni. Mózes életének kezdete annak a szövetségnek a szemléltetése volt, amelyet Isten az emberiséggel kötött, majd Mózes által Isten egy, az emberiségből kiválasztott nemzettel is szövetséget kötött. Noé emberiséggel kötött szövetsége a nagy sokaságot jelképezi, Mózesnek pedig a választott néppel kötött szövetsége a száznegyvennégyezret. Az áldozat, amelyet Ábrámnak be kellett mutatnia a szövetség megerősítésére, Noé szövetségének jelvényét hordozta magán, miként Mózes is, aki évszázadokkal később beteljesítette Ábrám próféciját.

Az áldozat öt különféle állatból állt: egy hároméves üszőből, egy hároméves kecskéből, egy hároméves kosból, egy gerlicéből és egy galambfiókából. A madarakat épen hagyták, az üszőt, a kist és a kecskét pedig felekre „vágták”. Az áldozat azt jelképezi, hogy az utolsó napokban egy zászló emeltetik fel az emberiség számára mint látható próba. A fáraó leánya számára a vizuális jel a lábában fekvő csecsemő Mózes volt. A lábát a bárkán levő nyolc lélek jelképezi. A „nyolc” szám megalapoztatik mint a száznegyvennégyezer zászlajának egyik prófétai jellemzője. Ha tekintetbe vesszük az öt állatáldozatot, és a hármat kettéválasztod, akkor az áldozat nyolc részből áll, amint ezt Noé előképezi, majd Ábrám áldozatában megerősítést nyer.

Az az öt állat, amikor Isten rendelkezése szerint kettéosztatnak, a „nyolc” számát jelképezik, és ezáltal azokat a lelkeket ábrázolják a világ végén, akiknek előképei a bárkán levő „nyolc” lélek voltak. A körülmetélkedés jele, amely Ábrám hármasszövetségének második lépcsőfoka volt, a születés utáni „nyolcadik” napon volt végrehajtandó, és e szertartást a keresztség váltotta fel, amely Krisztus feltámadását jelképezi, amely a „nyolcadik” napon ment végbe. A „nyolc” szám Noé és Mózes szövetségeinek egyaránt bevett jellemzője, és előképei annak a száznegyvennégyezernek, akik zászlójelként emeltetnek fel áldozati felajánlásul, és akik a hét közül való „nyolcadik”.

Az az öt állat az öt bölcs szüzet jelképezi, akiket a bárkában lévő „nyolc” előképez; ők a régi világból átmennek az új világba — anélkül, hogy meglátnák a halált.

Ábrám áldozata tiszta áldozat volt, mert az áldozatban szereplő valamennyi állat tiszta állat volt, és együtt a teljesen eléggő áldozatokhoz használt elsődleges állatokat jelképezik. Az első angyal üzenete magában foglalja a Teremtő imáadására szóló parancsot, és azok a szentélyszolgálat elsődleges áldozati állatai, amely szolgálatot Mózes idején kellett bevezetni, amikor Ábrám próféciaja beteljesedett, az imáadás áldozataiként kerülnek bemutatásra, ugyanakkor előképezve az első angyal hívását is a Teremtő imáadására.

A tizenhetedik vers kifejezetten ezt mondja: „Azon a napon szövetséget kötött az Úr Ábrámmal.” Ez jelöli annak a három lépésnek az elsőjét, amelyek a Jelenések könyve tizenhetedik fejezetének három angyalát előképezik. A szövetségkötés lépése az 1Mózes 15-ben a Jelenések könyve 14 első angyalának üzenetét jelképezi, amelyet egy második angyal követ, akit Ábrám szövetségének második lépése jelképezett az 1Mózes 17-ben.

A második lépésben Abram neve Ábrahámra változik. Abram azt jelenti: „az atya felmagasztaltatott”, Ábrahám pedig azt jelenti: „sok nemzet atyja”. Abram elhívásában megadatott az ígélet, hogy nagy nemzetté lesz, de az ígélet nem erősített meg addig, amíg Abram neve meg nem változott. Ekkor lett ő egy kiválasztott szövetségi nép első atyja. A következő lépés a harmadik angyal üzenetét jelképezte, amikor Ábrahám próbára tétetett Izsák feláldozásában, ami a keresztséget jelképezte, amely 1844. október 22-ét jelképezte, amely a vasárnapi törvényt jelképezi — ez pedig a harmadik angyal üzenete. Ez a harmadik szövetségi lépés 1844. október huszonkettedikén teljesedett be, és az I. Mózes huszonkettedik fejezetében van bemutatva.

A második lépésben, amely a második angyal üzenete, ahol Ábrám neve megváltozik, a körülmetélkedés szertartása mint a szövetséges népnek és Istenhez való viszonyának „jele”

állíttatik fel. A második angyal üzenetének történetében pecsételtetik meg Isten népe. Zászlóként emeltetnek fel a harmadik angyal üzeneténél, amelyet a vasárnapi törvény jelképez, de megpecsételtetésük a vasárnapi törvényt közvetlenül megelőző időszakban történik, amely a millerita történelemben közvetlenül az előtt volna, hogy 1844. október 22-én bezárult az ajtó.

Ugyanez igaz a Babilonból való kijövetelre vonatkozó három rendeletre is, amelyek elindították a 2300 éves próféciaát, amely a harmadik angyal 1844. október 22-i megérkezésével ért véget. A templom a második rendelet idejének történelme során készült el, az első után, de a harmadik előtt. Az alapokat az első rendelet idején rakták le, és a templom építése a második rendelet történelme során fejeződött be. A harmadik rendelet Kr. e. 457-ben indította el a 2300 évet, miközben maga a rendelet visszaadta a zsidóknak a nemzeti szuverenitást. A harmadik jelzőpontnál egy ország állíttatik fel, amint azt a nemzeti szuverenitás helyreállítása szemlélteti a harmadik rendeletnél, valamint a diadalmas egyház zászlóként való felemeltetése a vasárnaptörvénynél.

A harmadik rendelet előképezte a harmadik angyal megérkezését a menyegzőre 1844. október 22-én. A menyasszony a menyegző előtt készíti el magát, nem a menyegzőn. A száznegyvennégyezer elpecsételése közvetlenül a vasárnaptörvény előtt megy végbe, abban az időszakban, amelyet prófétai értelemben a fenevad képmásának próbájaként ábrázol a jelkép. Tájékoztatást kaptunk arról, hogy a fenevad képmásának próbája az a próba, amelyen át kell mennünk, mielőtt a kegyelmi idő lezárul.

„Az Úr világosan megmutatta nekem, hogy a fenevad képmása a kegyelmi idő lezárulta előtt fog felállíttatni; mert ez lesz Isten népe számára a nagy próba, amely által örök sorsuk eldől. A te álláspontod olyan ellentmondások kusza összevisszasága, hogy csak kevesek fognak általa megtévesztetni.

„A Jelenések 13. fejezetében ez a tárgy világosan bemutatásra kerül; [Jelenések 13:11–17, idézve].”

„Ez az a próba, amelyen Isten népének át kell mennie, mielőtt elpecsételtetik. Mindazok, akik Isten iránti hűségüket törvényének megtartása által bizonyították, és megtagadták egy hamis szombat elfogadását, az Úr Isten, Jehova zászlaja alá sorakoznak fel, és elnyerik az élő Isten pecsétjét. Azok pedig, akik feladják a mennyei eredetű igazságot, és elfogadják a vasárnapi szombatot, a fenevad bélyegét veszik fel.” Manuscript Releases, 15. kötet, 15.

Az ajtó 1844. október 22-én bezárult, előképezve a vasárnaptörvény idején bekövetkező bezárt ajtót. White testvérnő kijelenti, hogy a fenevad képmásának próbája az a próba, amelyen a kegyelemidő lezárulása „előtt” kell átmennünk, és azt is kijelenti, hogy ez az a próba, ahol örök sorsunk eldől. A vasárnaptörvény előtt a menyasszony felkészíti magát, és ez megkívánja a megfelelő menyegzői ruhát, olyan ruhát, amelyet a szövetség Követének finomító tüzei által kell megtisztítani. A pecsétet az esküvő előtt helyezik fel, azután pedig a vasárnaptörvény idején kerül sor a menyegzőre.

White testvér rámutat, hogy a megpecsételés az igazságban való meggyökerezés mind értelmileg, mind lelkileg. Továbbá azt is megállapítja, hogy „amikor” Isten népe megpecsételtetik, „akkor” eljön Isten ítéleteinek megrázkódtatása. A megrázkódtatás azok az ítéletek, amelyek a Jelenések

könyve tizenegyedik fejezetében említett földrengésnél kezdődnek, amely az Egyesült Államokban bevezetett vasárnapi törvény.

A millerita templom az Éjféli Kiáltásnál készült el, jelezve, hogy a pecsét a ítélet harmadik útjelzője előtt kerül elhelyezésre. Ábrahám szövetségében az ítélet harmadik lépése Izsák volt a Mórija hegyén, amely nemcsak Krisztust jelképezte a kereszten, hanem a léviták felajánlását is a Malakiás harmadik fejezetében.

És leül mint az ezüst olvasztója és megtisztítója; és megtisztítja Lévi fiait, és megfinomítja őket, mint az aranyat és az ezüstöt, hogy igazságban való áldozatot vigyenek az Úrnak. Akkor kedves lesz az Úr előtt Júda és Jeruzsálem áldozata, mint a régi napokban és mint a hajdani esztendőkből.

És ítéletre közeledni fogok hozzátok; és gyors tanú leszek a varázslók ellen, a paráznák ellen, a hamisan esküvők ellen, és azok ellen, akik elnyomják a napszámost bérében, az özvegyet és az árvát, és elfordítják jogától a jövevényt, és nem félnek engem, ezt mondja a Seregek Ura. Malakiás 3:3–5.

A megtisztítás folyamata után az áldozat „akkor” olyan lesz, mint a régi napokban, és az áldozat az ítélet végső cselekménye során készül el, mert akkor állíttatnak szembe a megtisztított és áldozatul előkészített léviták azokkal a balga szüzekkel, akik ellen Krisztus „gyors tanú” lesz. A „gyors tanú” azonos „a laodiceai gyülekezet hű tanújával”, aki Sebnát mint labdát messze földre hajítja, és aki a laodiceaiakat lövedékszerű hányással veti ki a szájából. A búza és a konkoly szétválasztása gyors lesz, mert a végső események gyors lefolyásúak. Ez a gyors követ Ő, aki hirtelen jön el templomába Malakiás harmadik fejezetében.

Az áldozat felemelése Malakiásnál, „miként a régi napokban”, az egyszáznegyvennégyezer zászlajának felemelése; ez volt a pünkösdi lengetett áldozat két kenyérének felemelése; ez volt a pusztában az oszlopra emelt kígyó felemelése; ez volt Krisztus felemelése a kereszten, és ez volt Sidrák, Mésák és Abednégó felemelése a tüzes kemencében Krisztussal, miközben az egész világ csodálkozott és álmélkodott; ez volt az 1843-as tábla közzététele, és az 1850-es tábla szándékolt célja.

Ábrahám szövetségének második lépésében rendeltetett el és tétetett kötelezővé a körülmetélkedés szertartása, s így lett a szövetség jelévé. Ábrahám, Mózesről eltérően, azonnal körülmetélte Izsákot, hogy amikor a harmadik lépésben áldozatul felemelte őt, Izsák magát a jelet képviselje. Ezt a jelet később a keresztség váltotta fel; e kettő együtt két tanúbizonyságot tesz a kereszti jeléről.

„Mi az élő Isten pecsétje, amely az Ő népének homlokára helyeztetik? Olyan jegy ez, amelyet az angyalok, de emberi szemek nem olvashatnak; mert a pusztító angyalnak látnia kell e megváltás jegyét. Az értelmes elme meglátta a kálváriai kereszti jelét az Úr örökbe fogadott fiaiban és leányain. Az Isten törvényének áthágásából fakadó bűn eltöröltetett. Rajtuk van a menyegzői ruha, és engedelmesek és hűségesek Isten minden parancsolatához.”
Kéziratközlmények, 21. szám, 51.

A szövetség első lépésében, az 1Mózes 15-ben, azonosításra kerül a fogságban töltött 400 év időpróféciája, és Pál ugyanezt az időszakot 430 évként határozza meg. Pál számítása az Exodus 12-ben szereplő elhívással kezdődik, mert Ábrám jövevénylétének idejét is beleszámítja. Közelebről megvizsgálva, a négyszáz év a harminc évhez való viszonyában egy jelképet jelent, amelyet Pál tár elénk, és a négyszáz év, amelyet Ábrám ad elő, egy másik jelképet jelent. Mit jelképez tehát a négyszáz éves időszak, és mit jelképez a négyszázharminc éves időszak, és mit jelképez a harminc év?

A tudósok találón kimutatták, hogy a négyszázharminc év két, egyenként kétszáztizenöt éves időszakra osztható: az első időszak mentes a szolgaságtól és a rabszolgaságtól, a második pedig a rabszolgaság ideje.

Ábrahám 75 éves korában lépett be Kánaánba, Izsák pedig akkor született, amikor Ábrahám 100 éves volt (25 évvel később). Jákób akkor született, amikor Izsák 60 éves volt, és Jákób 130 éves korában lépett be Egyiptomba. Ez összesen 215 évet tesz ki Kánaánban és 215 évet Egyiptomban, összesen tehát 430 évet. A prófécia tanulója számára ez két tanúbizonyságot nyújt, két szövetségi jelképből, Pál számára, miként Ábrám neve is megváltozott. Pál a 430-at, Ábrám pedig a 400-at jelöli meg. Két egymással összefüggő időprófécia sorról sorra történő beteljesedése kapcsolódik az első szövetségi időszakhoz, amely Isten választott népének megalapításához vezetett.

Amikor Krisztus belépett a történelembe, hogy sokakkal megerősítse a szövetséget egy hétre, az a hét két egymással összefüggő időpróféciát jelképezett. Pál négyszázharminc éves próféciája két egyenlő részre osztható, miként Krisztus hete is. A Kánaánban eltöltött 215 év, amelyet az Egyiptomban eltöltött 215 év követett, előképezi Krisztus személyes bizonyoságtételét 1260 napon át, amelyet Krisztus bizonyoságtétele követ 1260 napon át az Ő tanítványainak személyében. Az a 2520 nap, amelyben Krisztus megerősítette a szövetséget, egyúttal azt a hét időt is jelképezi, amely „az Ő szövetségének pere”.

Kr. e. 723-tól 1798-ig 2520 év telik el, és ezek az évek két, egyenként 1260 éves időszakra oszlanak, amelyek azt jelképezik, hogy a pogányság 1260 éven át tiporja a szenthelyet és a sereget, majd ezt követően a pápaság 1260 éven át tiporja a szenthelyet és a sereget. Krisztus hetének közepe a kereszt volt, és a hét közepe (538) 1260 évnyi pogány tanúságtételt eredményez, amelyet a pogányság pápai tanítványától származó újabb 1260 évnyi pogány tanúságtétel követ. Amikor Krisztus kegyelmi országa a kereszten hatalomra emeltetett, ez 538-at jelképezte, amikor az antikrisztus országa hatalomra emeltetett. A keresztnél a szó szerinti Izrael félretétel, és a lelki Izrael kezdődött el. 538-ban a szó szerinti pogányság félretétel, és a lelki pogányság kezdődött el.

Ábrám négyszáz esztendőről szóló próféciája egyúttal négyszázharminc esztendő is. Ugyanarról a próféciáról van szó, csak hogy két szövetségi jelkép által van bemutatva. E két egymással összefüggő időprófécia Isten népének szolgásgátát és szabadulását jelölte meg, amelyek az ókori Izrael szövetségi történelmének kezdetén teljesedtek be. Az ókori Izrael szövetségi történelmének végén egy olyan időprófécia található, amely egy másikhoz igazodik egy nap–egy év összefüggésben, s ezáltal két időpróféciát azonosít, amelyek a szabadulást és a szolgaságot

hangsúlyozzák.

Az ókori Izráel kezdetének és végének középső történelmében Dánielt találjuk a babiloni fogságban. Abból a szövetségi történelemből, amely a szolgaságot és a szabadítás ígértét azonosítja, tárul elénk az a prófécia, amely összekapcsolja az ókori Izráel szövetségi történelmét a modern Izráel szövetségi történelmével. Dániel könyvében két időprófécia azonosítható. Mózes „esküje”, a 3Mózes huszonhat „hétszerese”, azonosításra kerül Dániel 9:11-ben, valamint a Dániel nyolcadik fejezetének tizenharmadik versében feltett kérdés is, amely a tizennegyedik vers válaszához vezet, s ez azonosítja a 2300 éves próféciát. Az „eskü”, amely ha megszegi az ember, akkor „Mózes átka” Dániel 9:11 szerint, amikor Kr. e. 677-ben végrehajtott a déli királyság ellen, 1844. október 22-én zárult le, miként a 2300 év is. Mindkét 2520-as szétszórás a tizenharmadik vers kérdésében található, a tizennegyedik vers válasza pedig a 2300.

Miként Mózes esetében, aki az ősi Izráel szövetségstörténetének alfája volt, és miként Krisztus esetében, aki az ősi Izráel szövetségstörténetének ómegája volt, a modern Izráel kezdeti alfa-történelme is két egymással összefüggő időpróféciát foglalt magában. Az egyik a szolgaságot és rabszolgaságot jelképezte, a másik pedig a szabadulást. A 430 esztendő két egyenlő időszakra való felosztása az ősi Izráel alfa-történelmében előképezte azt a prófétikus felosztást, amely megismétlődött azon a héten, amikor Krisztus megerősítette a szövetséget; valamint a szövetség megszegéséért kiszabott, két egyenlő időszakra osztott, egymással összefüggő ítéleti időszak azt a két tanút állítja elénk, hogy a modern Izráel alfa-történelmének is hasonló prófétikus horgonya volna. Az együtt végződő 2520 esztendő és 2300 esztendő a két egymással összefüggő időprófécia harmadik tanúját szolgáltatja, amelyek magukban foglalnak egy olyan próféciát, amely középen egyenlően oszlik meg.

Három tanú arra indítaná a lelket, hogy arra számítson: amikor az Úr szövetségre lép a száznegyvennégyezerrel a modern Izráel ómega-történelmében, akkor a prófétai időnek két egymással összefüggő próféciája lesz, valamint egy kapcsolódó időszak, amely két egyenlő részre oszlik; ez azonban nem lehet így, mert amikor az Úr szövetségre lépett a modern Izráellel, kezét az égre emelte, és kihirdette, hogy idő többé nem létszen.

A száznegyvennégyezer szövetségét az első zsenge búzaáldozat két meglengetett kenyere jelképezi. A három tanú prófétai szerkezete, amelyet egy kettős tanúbizonyosság követ, s amelyből hiányzik a prófétai idő megkülönböztetése, megtalálható Ábrám üszöböl (amelyet egyenlően kettéosztott), nőtény kecskéből (amelyet egyenlően kettéosztott) és kosból (amelyet egyenlően kettéosztott) álló áldozatában, amelyet egy gerlice és egy galamb követett.

Az első három áldozathozatal mindegyikéhez három év kapcsolódott jelképrendszerében, jelezve, hogy három olyan áldozatot képviselnek, amelyek prófétai idővel rendelkeztek. Nemcsak arról van szó, hogy mindhárom áldozat prófétai idővel bírt, hanem mindegyikük prófétai ideje egyenlően oszlott meg két időszakra. A gerlice és a galamb esetében nincs megadva életkor; egyszerűen fiatalnak kellett lenniük, mert a szövetséges nép utolsó nemzedékét jelképezik, amelyet két madár, vagyis két nyáj képvisel.

A két nyáj a nagy sokaságot és a száznegyvennégyezeret jelképezi, a két madárnak azonban másodlagos jelentése van. A galamb egyike a szentély számára bemutatott áldozatoknak, és amikor utánanézzünk a galamb mint áldozat megjelölésének, az esetek többségében a gerle valamely fajtáját jelenti; ezzel szemben az Ábrám áldozatában szereplő galamb olyan madarat jelöl, amely annyira fiatal, hogy még nincsen tollazata, vagy ami még rosszabb, olyan madarat, amelynek tollait kitepték. Ezen a prófétai szinten a két madár a búza és a konkoly.

Az utolsó napokban a zászló madárként emeltetik fel az egek felé, mégpedig éppen abban az időben, amikor két tisztátalan madár a gonoszságot fogja felemelni, és őt trónjára helyezni Sineárban.

Ekkor kiment az angyal, aki velem beszélt, és ezt mondta nekem: Emeld fel most a szemedet, és lásd meg, mi ez, ami előjön. Én pedig ezt mondtam: Mi ez? Ő pedig ezt mondta: Ez egy éfa, amely előjön. Majd ezt is mondta: Ez az ő hasonlatosságuk az egész földön. És ímé, felemeltetett egy talentum ólom; és ez egy asszony, aki az éfa közepében ül.

És ezt mondta: Ez a gonoszság. És belevetette azt az éfa közepébe, és az ólomfedelelet annak szájára vetette.

Majd fölemeltem szemeimet, és láttam, és ímé, két asszony jött elő, és a szél volt szárnyaikban; mert olyan szárnyaik voltak, mint a gólya szárnyai; és felemelték az éfát a föld és az ég közé. Akkor ezt mondtam a velem beszélő angyalnak: Hová viszik ezek az éfát? Ő pedig ezt mondta nekem: Hogy házat építsenek annak Sineár földjén; és amikor elkészül, oda helyezik azt a maga alapjára. Zakariás 5:5–11.

A pápaság, amely „gonoszságként”, illetve Pál által „ama gonoszként” van ábrázolva, 1798-ban kapta halálos sebét, amikor egy talentum ólmot helyeztek arra a vékára, amelyben ül. Ezt követően a spiritizmus és a hitehagyó protestantizmus fogják őt felemelni, és házat építeni neki Sineár földjén, ugyanakkor, amikor Isten befejezte annak a háznak az építését, amelyet zászlóként fog felemelni. Zakariásnál a hamis zászlót a gonoszság asszonya jelképezi, a zászlót pedig galambok ábrázolják. A világ akkor majd Róma között fog választani, amely minden tisztátalan és gyűlöletes madár tömlőce, vagy a galamb között, amely Isten emberiséggel kötött szövetségének jelképe.

És teljes erejéből, hatalmas szóval kiáltott, mondván: Elesett, elesett Babilon, a nagy, és ördögök lakóhelyévé lett, minden tisztátalan lélek tanyájává, és minden tisztátalan és gyűlöletes madár tömlőcévé. Jelenések 18:2.

Krisztus a halálával és feltámadásával kapcsolatban így szólt: „rontsátok le e templomot, és három nap alatt felépítem azt.” E három nap egy prófétai időszakot jelképez, amikor egy templom emeltetik fel, miként ez Mózes, Krisztus és a milleriták esetében is történt. Ábrám áldozatában a hároméves üszőre, kecskére és kosra vonatkozó követelmény azt jelképezi, hogy mindhárom szövetségi történetben, amelyeket most vizsgálunk, egy templom építtetik fel. A száznegyvennégyezer végső szövetségi temploma az a zászló, amely koronaként emeltetik fel az ég felé. Ez okból az üsző, a kecske és a kos földi vadak, s ezzel megkülönböztetnek a madaraktól, amelyek az egekben repülnek. Az utolsó napokban felépülő szövetségi templom akkor áll elő, amikor Jeruzsálem felemeltetik minden halom és hegy fölé.

Noha Ábrám három szövetségi lépésének elsőjében még nem azonosítottam minden egyes elemet, mindaddig minden általunk megvizsgált elemnek megvan a maga megfelelője az ókori, szó szerinti Izráel kezdetében és végében, valamint a modern Izráel kezdetében. Kimutattuk a Jelenések tizennegyedik fejezetében szereplő angyalok három lépését Ábrám első szövetségi lépésében. A három angyalnak az a fraktálja, amely Ábrám első szövetségi lépésében jelen van, még világosabban megerősítést nyer majd, amikor Ábrám második és harmadik szövetségi lépését vizsgáljuk.

Ábrám „nyolc” áldozata nemcsak azokat az áldozatokat jelképezi, amelyek később Mózes szentélyszertartásainak részévé váltak, hanem azonosítja és megerősíti a prófétai idő szerepét Isten szövetséges népének történetében. Megerősítik Izráel kezdetét és végét mint Isten választott népét, akár szó szerinti, akár lelki értelemben.

Pál 430 éve egy olyan prófétai időszak, amely logikailag nem választható el Ábrám 400 évétől. Amikor egymásra vetítjük őket, egy harmincéves időszakot adnak, amelyet négyszáz év követ. Innen folytatjuk a következő cikkben.

„Az Ószövetségben feljegyzett prófécia az Úr szava az utolsó napokra nézve, és éppen olyan bizonyosan fognak beteljesedni, amint láttuk San Francisco pusztulását.” 154. levél, 1906. május 26.